

„Блицова листа 20 величанствених управо сведочи о томе да су знање, етика и морални квалитети изнад свих повремено прихваћених вредности. Овом листом хтели смо да искажемо поштовање према онима које смо препознали као посебне у 2010. години. Читаоцима желимо да крену стопама наших изабраника, а величанственима да буду поносни на себе“.

Уз овакав увод, у дневном листу „Блиц“ објављена је листа „20 величанствених“, особа „на чије поступке смо сви поносни“, и које представљају неку врсту изузетка у метежу ружних и онеспокојавајућих догађаја којима је обилovala 2010. година. [\[1\]](#) На овој листи, поред Виктора Троицког, Немање Видића, Дика Мартија, неколицине младих научника и талената, своје место је пронашао и полицајац Саша Чодрић. На први поглед, ништа чудно. И раније су полицајци често и с разлогом награђивани и похваљивани за разне подвиге. Међутим, разлог за стављање овог полицајца на ову листу није никаква храбра акција, хапшење озбиљног криминалца, спречавање самоубиства или спасавање детета из набујале реке уз ризиковање сопственог живота или нешто слично. Не, овога пута, полицајчев допринос није се састојао у његовом делу, него у његовој речи. Неколико Чордићевих изговорених реченица очигледно су „знањем, етиком и моралним квалитетима“ толико одушевиле готово све домаће политичаре и медије, а у првом реду Б92 и Блиц, да је њихов аутор преко ноћи постао „модел на који сви треба да се угледамо“ и стао раме уз раме са, ни више ни мање, једним Диком Мартијем.

А сад, да видимо који је то гест и које су то речи због којих је Чордић заслужио епитет „величанствени“ и нашао се у друштву у којем ни по чему не припада. [\[2\]](#) Да подсетимо, реч је о протестима поводом одржавања геј-параде 10. октобра и сукобу на београдским улицама између полиције и демонстраната. Сукоб је – као и сама парада – био глуп и непотребан, повређених је било на обе стране, а страдали су и неки излози. Али шта је ту Чордићева заслуга? Само то што је његов „подвиг“ забележен и на траци, односно овековечен на Ју-тјубу. У једанестој секунди снимка, окаченог на Ју-тјуб, почиње Чордићев репертоар упућен повређеном човеку који седи на улици (па све нека је он и преступник“ и „хулиган“) и који тражи помоћ од „органа јавног реда“, јер није у стању да устане: „Бежи бре. Бежи, боли ме к.... шта те боли. Марш бре у к.... Мрш одавде. Мој Београд си дошао да ломиш. Ј... ли вам маму, свима, да вам ј... Мрш, бре, у п... материну.“

Након овог „јуначког“ дела Чордић је постао херој дана, министар полиције Ивица Дачић сусрео се са њим и уручио му је симболичне поклоне, а од Александра Антића, председника скупштине града, добио је мајицу са натписом „Зато што волим Београд“. Да би, ево, сада стигао и у Блицову листу двадест („величанствених“) личности које су обележиле 2010. годину. Наравно, у „Блиц(криг)овом“ пропратном тексту је цела ова лавина псовки и увреда, сведена на једно пристojно и политички коректно: „Бежи, бре! Мој Београд си дошао да ломиш“.

Јасно је да у Србији има много важнијих ствари од овога. Али вероватно ништа као ова епизода са Чордићем не показује тако убедљиво и тако јасно гебелсовску природу „реформских“ медија и јавности у постпетооктобарској Србији. Замислите само шта би се догодило да је ситуација била обрнута и да је Чордић био полицајац у Милошевићевој Србији, или, на пример, Белорусији?!

Но, те врсте лицемерја и двоструких стандарда смо се већ нагледали. Посебна прича је, пак, сама ова реченица „Мој Београд си дошао да ломиш“, чија је сврха била да буђењем најнижих малограђанских и локалпатриотских страсти код људи гнев изазове према демонстрантима и скрене пажњу са самог протеста и његовог повода.

Дакле, шта заправо код људи побуђује овај „генијални“ слоган и зашто је стекао култни статус у другосрбијанским круговима? Да ли то значи да овај полицајац не би имао ништа против да је дотични „рушио“ неки други град у Србији? Или да му „рушење“ не би сметало, да он случајно није био из Београда? (Као што, узгред речено, већина припадника полиције која је тог дана штитила учеснике параде и није била из Београда.) Да ли је он припадник министарства унутрашњих послова Србије или припадник „оружаних снага Београда“? Ова, у основи фашистичка нетрпељивост према становницима других места у Србији („не-Београђанима“), коју су медији хтели да изазову код грађана престонице, додатно је подгревана податком да „шездесет одсто ухапшених изгредника долази из унутрашњости“, иако је више него јасно – мада наравно не много битно – да је и најмање шездесет одсто полицајаца такође дошло из „унутрашњости“. Јасно је шта се у овом контексту подразумева под термином „унутрашњост“ и коју то конотацију има.

Дакле, да резимирамо: “Хулигани и дивљаци из „далеке и непријатељске унутрашњости“, са својим примитивним и заосталим анти-геј ставовима, дошли су да „руше и разбијају“ наш фини и пристojни („геј-френдли“) Београд, и дестабилизују његову демокраску власт. (А за све ту су, подразумева се, криви Милошевићево наслеђе, САНУ, Коштуница и мрачњаци из НСФМ.) Али је захваљујући одважним, цивилизованим

и пристојним младим људима попут полицајца Саше Чордића овај гнусни подухват онемогућен и спречен. Зато му вечна слава и хвала.

Једино нам није јасно зашто је ово ласкаво признање „Блица“ заобишло саме, ништа мање „величанствене“, организаторе и учеснике геј-параде и молимо да та неправда буде што пре исправљена у некој наредној величанственој топ листи.

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/226890/20-Velicanstvenih>

[2] <http://www.youtube.com/watch?v=tevNVjw6wfw>